

HASBİHÂL**Ercan HANAY**

DEDE:

Çanakkale ahımdır
Gözümde tüten buğu
Titrer durur gönlümde
İnsan biçen soluğu

Öyle yaman dövdük ki
Gömdük tarihi bütün
Sesini de kesince
Soldu benzi ölümün

Kıyametler yaşattık
Çelikten tabyalara
Namluya sürgündük biz
Bombalara beddua

Her hücumda borandık
Her huruçta fırtına
Vurdukça çakan şimşek
Vuruldukça kasırğa

Ruhumun miracında
Ürperirken kâinat
Hazımsızlık çeken kim
Hayâsızca tabiat

Böyle büyük devleti
Görmedi hiç felekler
Cenneti tebşir için
Yarışırken melekler

Dünya habbecik artık
Kalmadı gözüm onda
Nefesiyim Rahman'ın
Rahîm'inse koynunda

TORUN:

Gölgenizde yaşarız
Mutlu, mesut, bahtiyar
Göneririz sizinle
Mahşer gününe kadar

ASLIMA DÖNDÜM**Muhammed Emin TÜRKYILMAZ**

Epeydir kelama küslüğüm vardı
Yeniden muhabbet faslıma döndüm
Aşk denen kemankeş yayını gerdi
Bedenden ayrıldım aslıma döndüm

Yerinden oynattım hicran dağını
Sevgiyle yeşerttim gönül bağını
Duama katarken dut yaprağını
Kozamdan sıyrıldım aslıma döndüm

Her işin üstüne sabırla gittim
Çok gönül dolandım, çok naz tükettim
Minnete sığındım; hiddete yettim
Bulandım duruldum aslıma döndüm

Tecer'in bağrını duman sarmadan
Sislere büründüm sürem dolmadan
Bülbülün zülfüne seher vurmadan
Mehtaba darıldım aslıma döndüm

Kış güneşi fırını mı harladı
İlkin çingı düştü; sonra parladı
Türlü türlü petek beni sırladı
Bin idim bir oldum aslıma döndüm

Peyderpey bir yağmur yağdı üstüme
Mağrurun kibrini sağdı üstüme
Baldıran dolunca gönül testime
Hancıya kırıldım aslıma döndüm

Mahkeme kurulmuş hâkim hazırıldı
Kitaplar açıldı, hüküm yazıldı
Bana gök kubbede mezar kazıldı
Maviye sarıldım aslıma döndüm

Muhakkak içinde muamma umma
Ahımın cürmünü yel alır sanma
Hak dinim şüphesiz İslam'dır amma
Çarmıha gerildim aslıma döndüm!